

Xemeneia de Cal Garbat

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer Llibertat , 13 (Can Fil)
Emplaçament Can Fil
Alçada: 143

Coordenades:

Latitud: 41.52058
Longitud: 2.35839
UTM Est (X): 446466
UTM Nord (Y): 4596748

Classificació

Número de fitxa 08214 - 140
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XIX
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: escapçada parcialment
Protecció Legal
Observacions protecció: BCIL-Pla Especial Patrimoni Arquitectònic i Ambiental
Accés Restringit
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 6670025DF4967S0001PU
Fitxes associades:
[Carrer Llibertat](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dl., 02/02/2015 - 01:00

Descripció

Al carrer Llibertat hi ha un conjunt de cases de cós relacionades amb el projecte industrial de Cal Garbat. A l'eixida d'una de les cases, Can Fil, hi ha la xemeneia de la fàbrica que es comunica per sota terra amb l'antiga caldera de vapor.

És de planta circular i estructura lleugerament cònica, feta de maó vist. Està reforçada per dos cinturons de ferro disposats a diferent alçada.

Història

El fundador d'aquesta indústria fou Jaume Vives i Bonamusa. El nom de Cal Garbat és l'aplicació del malnom popular que tenia. El 1869 tenia 74 telers manuals; el 1879 en tenia 28 de manuals i 16 de mecànics. Llavors ja es coneixia amb el nom de "Hijos de J. Vives Bonamusa".

L'any 1900 tenia 76 telers mecànics moguts a vapor, 12 telers comuns, manyeria pròpia, tint i blanqueig. Aquest darrer era un edifici que hi havia prop del Camí del Mig amb una extensió de terra per estendre i assecar les teles. El Torrent del blanqueig era el camí d'accés a aquest indret.

L'any 1917 es produeix un altre salt generacional i es coneix amb el nom de "Hijo y nieta de J. Vives Bonamusa", amb 162 telers. Ja el 1926 passa a dir-se "Antoni Vives" amb només 58 telers. Tanca l'any 1930.

Després de la Guerra Civil, el senyor Francisco Canals Corbatera, instal·la 34 telers que treballen fins els anys 70. també acollí l'empresa Textil Marro que més tard es coneixeria com Vilassar Textil i s'instal·laria al Camí de Mataró.

Bibliografia

ABRIL, J.M; ANDREU, J.; BENITO, P.; CASANOVAS, J.; MAS, MT. I SAMON, J.(1988). De menestrals a teixidors. Dos segles d'industrialització a Vilassar. Museu Municipal de Vilassar.

AJUNTAMENT DE VILASSAR (1999). Pla Especial del Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt.

